

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/39/UE

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

zmieniająca dyrektywy 2000/60/WE i 2008/105/WE w zakresie substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zanieczyszczenie chemiczne wód powierzchniowych stanowi zagrożenie dla środowiska wodnego, które może spowodować ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację substancji zanieczyszczających w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, jak również zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. W pierwszej kolejności należy zidentyfikować przyczyny zanieczyszczenia oraz zwalczać emisje substancji zanieczyszczających u ich źródła w sposób możliwie najbardziej skuteczny pod względem gospodarczym i środowiskowym.

(2) Zgodnie z art. 191 ust. 2 zdanie drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) polityka Unii w dziedzinie ochrony środowiska opiera się na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w środowisku w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie „zanieczyszczający płaci”.

(3) Oczyszczanie ścieków może być bardzo kosztowne. W celu ułatwienia zmniejszenia i racjonalizacji tych kosztów można wspierać rozwój innowacyjnych technologii oczyszczania ścieków.

(4) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁴⁾ ustanawia strategię na rzecz przeciwdziałania zanieczyszczeniu wody. Strategia ta obejmuje zidentyfikowanie substancji priorytetowych spośród tych, które stanowią na poziomie Unii znaczne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem. Decyzją nr 2455/2001/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. ustanawiającą wykaz priorytetowych substancji w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁵⁾ ustanowiono pierwszy wykaz 33 substancji lub grup substancji, którym nadano charakter priorytetowy na poziomie Unii w celu włączenia do załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE.

(5) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁶⁾ ustanawia środowiskowe normy jakości (EQS), zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE, dla 33 substancji priorytetowych określonych w decyzji nr 2455/2001/WE oraz dla ośmiu innych substancji zanieczyszczających, które były już objęte regulacjami na poziomie Unii.

(6) Zgodnie z art. 191 ust. 3 TFUE przy opracowywaniu polityki w dziedzinie środowiska Unia uwzględnia dostępne dane naukowo-techniczne, warunki środowiska w różnych regionach Unii, potencjalne korzyści i koszty, które mogą wynikać z działania lub z zaniechania działania, a także gospodarczy i społeczny rozwój Unii jako

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 116.

⁽²⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2013, s. 91.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 lipca 2013 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2001, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 84.

całości i zrównoważony rozwój jej regionów. Przy opracowywaniu opłacalnej i proporcjonalnej polityki mającej na celu zapobieganie zanieczyszczeniu chemicznemu wód powierzchniowych i kontrolę tego zjawiska, w tym przy przeglądzie wykazu substancji priorytetowych zgodnie z art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE, należy uwzględnić czynniki naukowe, środowiskowe i społeczno-gospodarcze, w tym wpływ na zdrowie ludzkie. Mając na względzie powyższy cel, należy konsekwentnie stosować zasadę „zanieczyszczający płaci”, leżącą u podstaw dyrektywy 2000/60/WE.

- (7) Zgodnie z art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE i art. 8 dyrektywy 2008/105/WE Komisja dokonała przeglądu wykazu substancji priorytetowych i uznała, że należy zmienić wykaz substancji priorytetowych poprzez zidentyfikowanie nowych substancji, wobec których należy podjąć priorytetowe działania na poziomie Unii, ustanowienie środowiskowych norm jakości dla tych nowo zidentyfikowanych substancji, zmianę, zgodnie z postępem naukowym, środowiskowych norm jakości dla niektórych obecnych substancji oraz ustanowienie środowiskowych norm jakości dla flory i fauny w odniesieniu do niektórych obecnych oraz nowo zidentyfikowanych substancji priorytetowych.
- (8) Przegląd wykazu substancji priorytetowych opierał się na szeroko zakrojonych konsultacjach z ekspertami reprezentującymi służby Komisji, państwa członkowskie, zainteresowane strony oraz Komitet Naukowy ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska.
- (9) Zmienione środowiskowe normy jakości dla obecnych substancji priorytetowych powinny zostać po raz pierwszy uwzględnione w planach gospodarowania wodami w dorzeczu na lata 2015–2021. Nowo zidentyfikowane substancje priorytetowe oraz ich środowiskowe normy jakości powinny zostać uwzględnione przy tworzeniu dodatkowych programów monitorowania oraz we wstępnych programach środków, które mają zostać przedstawione do końca 2018 r. W celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych, zmienione środowiskowe normy jakości dla obecnych substancji priorytetowych powinny zostać osiągnięte do końca 2021 r., natomiast środowiskowe normy jakości dla nowo zidentyfikowanych substancji powinny zostać osiągnięte do końca 2027 r., bez uszczerbku dla art. 4 ust. 4–9 dyrektywy 2000/60/WE, który zawiera m.in. przepisy dotyczące przedłużenia ostatecznego terminu na osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych lub mniej rygorystycznych celów środowiskowych dla określonych części wód z uwagi na nieproporcjonalne koszty lub potrzeby społeczno-gospodarcze, pod warunkiem iż nie nastąpi dalsze pogorszenie stanu tych części wód. Określenie stanu chemicznego wód powierzchniowych w terminie do 2015 r. ustanowionym w art. 4 dyrektywy 2000/60/WE powinno się zatem opierać wyłącznie na substancjach i środowiskowych normach jakości określonych w dyrektywie 2008/105/WE w wersji obowiązującej na dzień 13 stycznia 2009 r., chyba że wspomniane środowiskowe normy jakości są bardziej rygorystyczne niż środowiskowe normy jakości zmienione na mocy niniejszej dyrektywy, w którym to przypadku zastosowanie mają te drugie.
- (10) Od czasu przyjęcia dyrektywy 2000/60/WE przyjęto, zgodnie z art. 16 ust. 6 tej dyrektywy, szereg aktów

unijnych będących kontrolami emisji w odniesieniu do poszczególnych substancji priorytetowych. Ponadto, wiele działań z zakresu ochrony środowiska wchodzi w zakres innych obowiązujących przepisów Unii. W przypadku gdy cele określone w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE mogą zostać skutecznie osiągnięte w ramach obowiązujących instrumentów, należy nadać priorytetowe znaczenie wdrożeniu i przeglądowi tych instrumentów, a nie tworzeniu nowych środków. Włączenie danej substancji do załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE pozostaje bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽¹⁾.

- (11) W celu poprawy koordynacji między dyrektywą 2000/60/WE, rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów⁽²⁾, oraz odpowiednim prawodawstwem sektorowym, należy wykorzystać potencjalne synergje w celu określenia możliwych obszarów, w których dane zebrane przy wdrażaniu dyrektywy 2000/60/WE mogą zostać wykorzystane do wsparcia REACH i innych odpowiednich procedur oceny substancji oraz – odwrotnie – obszarów, w których dane zgromadzone do celu oceny substancji na mocy REACH i odpowiedniego prawodawstwa sektorowego mogą zostać wykorzystane do wsparcia wdrażania dyrektywy 2000/60/WE, w tym uszeregowania przewidzianego w art. 16 ust. 2 tej dyrektywy.
- (12) Stopniowe ograniczanie zanieczyszczenia substancjami priorytetowymi oraz zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych, wymagane na mocy dyrektywy 2000/60/WE, można często osiągnąć w sposób najbardziej opłacalny za pomocą unijnych środków kontroli u źródła odnoszących się do poszczególnych substancji, na przykład zgodnie z rozporządzeniami (WE) nr 1907/2006, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 528/2012⁽³⁾ lub dyrektywami 2001/82/WE⁽⁴⁾, 2001/83/WE⁽⁵⁾ lub 2010/75/UE⁽⁶⁾. Należy zatem zwiększyć spójność między tymi aktami prawnymi, dyrektywą 2000/60/WE i innymi odpowiednimi przepisami w celu zapewnienia odpowiedniego stosowania mechanizmów kontroli u źródła. W przypadku gdy wyniki regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE oraz

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

- dostępne dane z monitoringu wskażą, że środki zastosowane na szczeblu Unii lub na szczeblu państw członkowskich są niewystarczające do osiągnięcia środowiskowych norm jakości dla niektórych substancji priorytetowych lub celu, jakim jest zaprzestanie emisji lub stopniowe wyeliminowanie niektórych priorytetowych substancji niebezpiecznych, należy podjąć odpowiednie działania na szczeblu Unii lub na szczeblu państw członkowskich, aby osiągnąć cele dyrektywy 2000/60/WE, z uwzględnieniem ocen ryzyka, analiz społeczno-ekonomicznych i analiz kosztów i korzyści przeprowadzonych w ramach odpowiednich przepisów, a także dostępności rozwiązań alternatywnych.
- (13) Od czasu ustalenia środowiskowych norm jakości dla 33 substancji priorytetowych ujętych w załączniku X do dyrektywy 2000/60/WE przeprowadzono wiele ocen ryzyka na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje⁽¹⁾, zastąpionego następnie rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006. W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony oraz w celu dostosowania środowiskowych norm jakości do najnowszej wiedzy naukowo-technicznej w zakresie ryzyka dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem należy dokonać przeglądu środowiskowych norm jakości dla niektórych obecnych substancji.
- (14) Zidentyfikowano dodatkowe substancje stanowiące na poziomie Unii znaczne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem i dokonano ich uszeregowania przy wykorzystaniu podejść określonych w art. 16 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE; substancje te należy dodać do wykazu substancji priorytetowych. Ustalając środowiskowe normy jakości dla tych substancji, uwzględniono najnowsze dostępne dane naukowo-techniczne.
- (15) Zanieczyszczenie wód i gleb pozostałościami farmaceutycznymi stanowi coraz większy problem dla środowiska. Przy ocenie i kontroli zagrożeń stwarzanych przez produkty lecznicze dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem należy uwzględnić w odpowiedni sposób unijne cele środowiskowe. Dla rozwiązania tego problemu Komisja powinna zbadać ryzyko skutków środowiskowych produktów leczniczych i przedstawić analizę przydatności i skuteczności obecnych ram prawnych pod kątem ochrony środowiska wodnego i zdrowia ludzkiego za pośrednictwem środowiska wodnego.
- (16) Ustanowienie środowiskowych norm jakości dla priorytetowych substancji niebezpiecznych wiąże się zazwyczaj z wyższymi poziomami niepewności, niż ma to miejsce w przypadku substancji priorytetowych, lecz takie środowiskowe normy jakości w dalszym ciągu stanowią punkt odniesienia dla oceny zgodności z celem, jakim jest osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych, określonego w art. 2 pkt 24 i art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i (iii) dyrektywy 2000/60/WE. Jednakże w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego należy również dążyć do zaprzestania lub stopniowego wyeliminowania zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) dyrektywy 2000/60/WE.
- (17) W ostatnich latach nastąpił znaczny rozwój wiedzy naukowej w zakresie skutków i zachowywania się substancji zanieczyszczających w wodzie. Więcej wiadomo na temat tego, w którym elemencie środowiska wodnego (woda, osady lub flora i fauna, zwane dalej „matrycą”) istnieje prawdopodobieństwo wykrycia danej substancji, a w związku z tym – gdzie najprawdopodobniej jej stężenie będzie mierzalne. Niektóre wysoce hydrofobowe substancje akumulują się we florze i faunie i są prawie niewykrywalne w wodzie, nawet przy wykorzystaniu najbardziej zaawansowanych technik analitycznych. W odniesieniu do tych substancji należy ustalić środowiskowe normy jakości dla flory i fauny. W celu wykorzystania swojej strategii monitorowania i dostosowania jej do uwarunkowań lokalnych państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość stosowania środowiskowej normy jakości dla alternatywnej matrycy lub, w odpowiednich przypadkach, korzystania z alternatywnego taksonu flory i fauny, np. podtypu skorupiaki, paratypu ryby, gromady głowonogi lub gromady małże, pod warunkiem że poziom ochrony gwarantowany przez środowiskowe normy jakości i system monitorowania stosowany przez państwa członkowskie jest tak dobry jak poziom zapewniany przez środowiskowe normy jakości i matrycę określone w niniejszej dyrektywie.
- (18) Nowatorskie metody monitorowania, takie jak próbkowanie pasywne i inne narzędzia, są obiecujące w kontekście przyszłych zastosowań, dlatego należy je dalej rozwijać.
- (19) Dyrektywa Komisji 2009/90/WE z dnia 31 lipca 2009 r. ustanawiająca, na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, specyfikacje techniczne w zakresie analizy i monitorowania stanu chemicznego wód⁽²⁾ ustanawia minimalne kryteria w zakresie wyników w odniesieniu do metod analitycznych stosowanych w ramach monitorowania stanu wód. Kryteria te zapewniają przydatność i trafność informacji z monitorowania poprzez wprowadzenie wymogu korzystania z metod analitycznych, które są wystarczająco czułe, by zapewnić niezawodne wykrycie i pomiar wszelkiego przekroczenia środowiskowych norm jakości. Państwom członkowskim powinno się zezwolić na monitorowanie w matrycach lub taksonach flory i fauny innych niż określone w niniejszej dyrektywie wyłącznie wtedy, gdy stosowana metoda analityczna spełnia minimalne kryteria w zakresie wyników określone w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE w odniesieniu do odpowiednich środowiskowych norm jakości i odpowiedniej matrycy lub taksonu flory i fauny lub sprawdza się co najmniej tak samo dobrze jak dostępna metoda dla środowiskowych norm jakości oraz matrycy lub taksonu flory i fauny określonych w niniejszej dyrektywie.
- (20) Wdrażanie niniejszej dyrektywy wiąże się z wyzwaniem, takimi jak różnorodność możliwych odpowiedzi na kwestie naukowe, techniczne i praktyczne oraz niepełny rozwój metod monitorowania, a także ograniczenia w zakresie zasobów ludzkich i finansowych. Aby podjąć niektóre z tych wyzwań, należy wspierać rozwój strategii monitorowania i metod analitycznych za pomocą działań technicznych grup ekspertów w ramach wspólnej strategii wdrażania dyrektywy 2000/60/WE.

(1) Dz.U. L 84 z 5.4.1993, s. 1.

(2) Dz.U. L 201 z 1.8.2009, s. 36.

- (21) Trwałe, wykazujące zdolność do bioakumulacji i toksyczne substancje (PBT) oraz inne substancje zachowujące się jak PBT mogą przez lata występować w środowisku wodnym na poziomie stwarzającym znaczne ryzyko, nawet jeśli podjęto już kompleksowe działania służące ograniczeniu lub zaprzestaniu emisji takich substancji. Niektóre z nich wykazują również zdolność do przemieszczania się na dalekie odległości, a także charakteryzują się wszechobecnością w środowisku. Kilka takich substancji znajduje się wśród obecnych i nowo zidentyfikowanych priorytetowych substancji niebezpiecznych. W odniesieniu do niektórych z tych substancji istnieją dowody na długoterminową wszechobecność w środowisku wodnym w Unii, dlatego te szczególne substancje należy wziąć pod szczególną uwagę pod kątem ich wpływu na prezentację stanu chemicznego zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE oraz w odniesieniu do wymogów w zakresie monitoringu.
- (22) W odniesieniu do prezentacji stanu chemicznego na podstawie sekcji 1.4.3 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE państwom członkowskim należy zezwolić na odrębne przedstawianie wpływu wywieranego na stan chemiczny przez substancje, które zachowują się jak wszechobecne PBT, tak by nie przesłonić poprawy jakości wód osiągniętej w odniesieniu do innych substancji. Oprócz obowiązkowej mapy obejmującej wszystkie substancje można przedstawić dodatkowe mapy, które obejmują substancje, które zachowują się jak wszechobecne PBT i, oddzielnie, pozostałe substancje.
- (23) Monitorowanie należy dostosować do przestrzennej i czasowej skali spodziewanej zmienności stężeń. Zważywszy na znaczne rozprzestrzenienie i zakładane długie okresy regeneracji w odniesieniu do substancji zachowujących się jak wszechobecne PBT, państwom członkowskim należy zezwolić na ograniczenie liczby punktów monitorowania lub częstotliwości monitorowania tych substancji do minimalnego poziomu wystarczającego do rzetelnej analizy długoterminowych trendów, pod warunkiem że dostępne są miarodajne pod względem statystycznym linie bazowe monitorowania.
- (24) Szczególna uwaga poświęcona substancjom zachowującym się jak wszechobecne PBT nie zwalnia Unii ani państw członkowskich z podejmowania działań dodatkowych w stosunku do już podjętych, w tym na szczeblu międzynarodowym, służących ograniczeniu lub zaprzestaniu zrzutów, emisji i strat tych substancji, aby osiągnąć cele określone w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/60/WE.
- (25) Zgodnie z art. 10 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE, w przypadku gdy cel w zakresie jakości lub norma jakości, ustanowione na mocy tej dyrektywy, dyrektyw wymienionych w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE lub na mocy innych przepisów unijnych, wymagają bardziej restrykcyjnych warunków od wynikających ze stosowania art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, należy ustalić odpowiednio bardziej restrykcyjne kontrole emisji. Podobny przepis zawarto w art. 18 dyrektywy 2010/75/UE. Z powyższych artykułów wynika, że kontrole emisji ustanowione na mocy przepisów ustawowych wyszczególnionych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE powinny stanowić minimalny poziom stosowanych kontroli. Jeżeli kontrole te nie są w stanie zapewnić osiągnięcia środowiskowych norm jakości, np. w przypadku substancji zachowujących się jak wszechobecne PBT, ale nie zapewniłyby tego również bardziej restrykcyjne warunki, nawet w połączeniu z bardziej restrykcyjnymi warunkami dla innych zrzutów, emisji i strat oddziałujących na środowisko wodne, nie można uważać, że takie bardziej restrykcyjne warunki są wymagane do spełnienia tych środowiskowych norm jakości.
- (26) Do oceny ryzyka w kontekście wyboru nowych substancji priorytetowych potrzebne są wysokiej jakości dane z monitorowania oraz dane dotyczące skutków ekotoksykologicznych i toksykologicznych. Mimo że jakość danych z monitorowania uzyskiwanych od państw członkowskich znacznie się poprawiła w ostatnich latach, dane te nie zawsze są użyteczne pod względem jakości i zasięgu w Unii. W danych z monitorowania brakuje w szczególności wielu nowych substancji zanieczyszczających, które można określić jako substancje obecnie nieobjęte rutynowymi programami monitorowania na poziomie Unii, lecz mogące przedstawiać znaczne ryzyko wymagające uregulowania, w zależności od ich potencjalnych skutków ekotoksykologicznych i toksykologicznych oraz ich poziomów w środowisku wodnym.
- (27) Aby dostarczyć Komisji ukierunkowanych, wysokiej jakości informacji z monitorowania dotyczących stężenia substancji w środowisku wodnym, potrzebny jest nowy mechanizm, w którym kładzie się nacisk na nowe substancje zanieczyszczające i substancje, w przypadku których dostępne dane z monitorowania są niedostatecznej jakości do celów oceny ryzyka. Nowy mechanizm powinien ułatwiać gromadzenie tych informacji w dorzeczach w całej Unii i uzupełniać dane z monitorowania pochodzące z programów, o których mowa w art. 5 i 8 dyrektywy 2000/60/WE, oraz z innych wiarygodnych źródeł. By utrzymać koszty monitorowania na rozsądnym poziomie, mechanizm ten powinien się koncentrować na ograniczonej liczbie substancji, w tym umieszczonych czasowo na liście obserwacyjnej, oraz na ograniczonej liczbie punktów monitorowania, ale powinien dostarczać reprezentatywnych danych, które byłyby użyteczne w procesie szeregowania na poziomie Unii. Lista powinna mieć charakter dynamiczny, a jej ważność powinna być ograniczona w czasie, tak aby można było reagować na nowe informacje dotyczące potencjalnych zagrożeń stwarzanych przez nowe substancje zanieczyszczające oraz aby monitorowanie substancji nie trwało dłużej, niż jest to konieczne.
- (28) Aby uprościć i usprawnić obowiązki państw członkowskich w zakresie sprawozdawczości oraz zwiększyć spójność z innymi powiązаныmi aspektami gospodarowania wodami, należy połączyć obowiązki w zakresie informowania określone w art. 3 dyrektywy 2008/105/WE z ogólnymi obowiązkami w zakresie sprawozdawczości określonymi w art. 15 dyrektywy 2000/60/WE.

- (29) W odniesieniu do prezentacji stanu chemicznego zgodnie z sekcją 1.4.3 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE, do celów aktualizacji programów środków i planów gospodarowania wodami w dorzeczu prowadzonych zgodnie z, odpowiednio, art. 11 ust. 8 i art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawiania oddzielnie wpływu, jaki wywierają na stan chemiczny nowo zidentyfikowane substancje priorytetowe i obecne substancje priorytetowe ze zmienionymi środowiskowymi normami jakości, w taki sposób, by wprowadzenie nowych wymogów nie było błędnie interpretowane jako pogorszenie stanu chemicznego wód powierzchniowych. Oprócz obowiązkowej mapy obejmującej wszystkie substancje można przedstawić dodatkowe mapy, obejmujące nowo zidentyfikowane substancje i obecne substancje ze zmienionymi środowiskowymi normami jakości oraz obejmujące oddzielnie pozostałe substancje.
- (30) Istotne jest terminowe podawanie do wiadomości publicznej informacji o stanie unijnych wód powierzchniowych oraz o osiągnięciach w strategii przeciwdziałania zanieczyszczeniom chemicznym. W celu zwiększenia dostępności i przejrzystości tych informacji w każdym państwie członkowskim należy zapewnić publiczny dostęp w drodze elektronicznej do centralnego portalu dostarczającego informacji na temat planów gospodarowania wodami w dorzeczu, a także na temat ich przeglądów i aktualizacji.
- (31) Wraz z przyjęciem niniejszego wniosku i przedłożeniem sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Komisja zakończyła swój pierwszy przegląd wykazu substancji priorytetowych zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 8 dyrektywy 2008/105/WE. Obejmowało to przegląd substancji wymienionych w załączniku III do tej dyrektywy oraz wytypowanie niektórych z nich do przyznania im statusu priorytetowego. W chwili obecnej nie istnieją wystarczające dowody, by przyznać status priorytetowy innym substancjom wymienionym w załączniku III. Ponieważ jest możliwe, że będą dostępne nowe informacje dotyczące tych substancji, substancje te nie są wykluczone z przyszłego przeglądu, podobnie jak ma to miejsce w przypadku innych substancji, które zostały uwzględnione w ramach obecnego przeglądu, lecz nie przyznano im statusu priorytetowego. W związku z tym załącznik III do dyrektywy 2008/105/WE stał się nieaktualny i należy go uchylić. Należy odpowiednio zmienić art. 8 tej dyrektywy, również w odniesieniu do terminu składania sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) Aby umożliwić reagowanie we właściwym czasie na istotne postępy naukowo-techniczne w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do aktualizacji metod stosowania środowiskowych norm jakości określonych w dyrektywie. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (33) W celu pozyskania informacji służących do przyszłej identyfikacji substancji priorytetowych, w szczególności w odniesieniu do nowych substancji zanieczyszczających, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do utworzenia i aktualizacji listy obserwacyjnej. Ponadto należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania niniejszej dyrektywy oraz formularzy sprawozdań dotyczących danych i informacji z monitorowania przekazywanych Komisji. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (34) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (35) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych poprzez określenie środowiskowych norm jakości dla substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a ze względu na potrzebę utrzymania takiego samego poziomu ochrony wód powierzchniowych w całej Unii możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (36) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2000/60/WE i 2008/105/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2000/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

1) art. 16 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja dokonuje przeglądu przyjętego wykazu substancji priorytetowych najpóźniej w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, a następnie co najmniej co sześć lat, oraz, w stosownych przypadkach, przedkłada wnioski.”;

2) załącznik X zastępuje się tekstem zawartym w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

W dyrektywie 2008/105/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 2000/60/WE i w art. 2 dyrektywy Komisji 2009/90/WE z dnia 31 lipca 2009 r. ustanawiającej, na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, specyfikacje techniczne w zakresie analizy i monitorowania stanu chemicznego wód (*).

Zastosowanie mają ponadto następujące definicje:

- 1) »matryca« oznacza element środowiska wodnego, a mianowicie wodę, osady lub florę i faunę;
- 2) »takson flory i fauny« oznacza konkretny takson wodny w randze taksonomicznej podtypu, gromady lub ich równoważnika.

(*) Dz.U. L 201 z 1.8.2009, s. 36.”;

2) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Środowiskowe normy jakości

1. Bez uszczerbku dla ust. 1a państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dla poszczególnych części wód powierzchniowych oraz stosują te środowiskowe normy jakości zgodnie z wymaganiami określonymi w załączniku I część B.

1a. Bez uszczerbku dla obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w wersji obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r., a w szczególności dla osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do substancji i środowiskowych norm jakości w niej wymienionych, państwa członkowskie wdrażają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dotyczące:

- (i) substancji o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A, w odniesieniu do których ustanowiono zmienione środowiskowe normy jakości obowiązujące od dnia 22 grudnia 2015 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2021 r. w drodze programów środków określonych w ramach planów gospodarowania wodami w dorzeczu na 2015 r. sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE; oraz

- (ii) nowo zidentyfikowanych substancji o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I część A, obowiązujących od dnia 22 grudnia 2018 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2027 r. oraz w celu zapobieżenia pogorszeniu się stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji. W tym celu państwa członkowskie do dnia 22 grudnia 2018 r. ustanowią i przedłożą Komisji uzupełniający program monitorowania i wstępny program środków obejmujących te substancje. Ostateczny program środków zgodnie z art. 11 dyrektywy 2000/60/WE ma zostać ustanowiony do dnia 22 grudnia 2021 r. oraz wdrożony i w pełni wprowadzony w życie jak najszybciej po tym terminie, nie później jednak niż do dnia 22 grudnia 2024 r.

Do substancji wymienionych w ppkt (i) oraz (ii) akapitu pierwszego ma zastosowanie odpowiednio art. 4 ust. 4–9 dyrektywy 2000/60/WE.

2. W odniesieniu do substancji o numerach 5, 15, 16, 17, 21, 28, 34, 35, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla flory i fauny określone w załączniku I część A.

W odniesieniu do substancji innych niż te, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla wód określone w załączniku I część A.

3. Państwa członkowskie mają możliwość wyboru – w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii wód powierzchniowych – stosowania środowiskowej normy jakości dla matrycy, innej niż wyszczególniona w ust. 2 lub, w przypadku gdy ma to zastosowanie, dla taksonu flory i fauny innego niż wyszczególnione w załączniku I część A.

Państwa członkowskie, które skorzystają z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, stosują odpowiednie środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A lub, jeśli żadna z norm nie została zawarta w matrycy lub taksonie flory i fauny, ustanawiają środowiskową normę jakości, która zapewni co najmniej taki sam poziom ochrony, jaki zapewniają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A.

Państwa członkowskie mogą korzystać z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, jedynie w przypadku, gdy metoda analizy stosowana w odniesieniu do wybranej matrycy lub taksonu flory i fauny spełnia minimalne kryteria w zakresie wyników określone w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE. W przypadku gdy żadna matryca nie spełnia tych kryteriów, państwa członkowskie zapewniają, aby monitorowanie było prowadzone z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernej kosztów oraz aby metoda analizy sprawdzała się co najmniej równie dobrze jak metody dostępne dla matrycy wyszczególnionych w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do danej substancji.

3a. W przypadku gdy na podstawie zmierzonych lub oszacowanych stężeń lub emisji w środowisku przy zastosowaniu środowiskowej normy jakości dla flory i fauny lub

osadu zidentyfikowano potencjalne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem, państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzone było również monitorowanie w wodach powierzchniowych i stosują środowiskową normę jakości wyrażoną jako maksymalne dopuszczalne stężenie (MAC-EQS) ustanowioną w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, o ile taka środowiskowa norma jakości została ustalona.

3b. W przypadku gdy, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2009/90/WE, wyliczona przeciętna wartość pomiaru przeprowadzonego z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów została określona jako »poniżej granicy oznaczalności«, a »granica oznaczalności« dla tej techniki jest położona powyżej środowiskowej normy jakości, wynik dla oznaczanej substancji nie jest uwzględniany do celów oceny ogólnego stanu chemicznego tej części wód.

4. W przypadku substancji, w odniesieniu do których stosuje się środowiskową normę jakości dla osadów lub flory i fauny, państwa członkowskie monitorują substancję w odpowiedniej matrycy co najmniej raz w roku, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.

5. Państwa członkowskie włączają do uaktualnionych planów gospodarowania wodami w dorzeczu sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE następujące informacje:

- a) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metod analitycznych oraz informacje dotyczące wyników tych metod w związku z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników określonymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE;
- b) w odniesieniu do substancji, w przypadku których skorzystano z możliwości wyboru określonej w ust. 3 niniejszego artykułu:
 - (i) powody i podstawy skorzystania z tej możliwości;
 - (ii) w stosownych przypadkach, ustalone alternatywne środowiskowe normy jakości, dowody, że te środowiskowe normy jakości zapewniają co najmniej taki sam poziom ochrony jak środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A – łącznie z danymi i metodologią zastosowaną w celu ustalenia tych środowiskowych norm jakości – oraz kategorie wód powierzchniowych, w odniesieniu do których miałyby one zastosowanie;
 - (iii) do celów porównania z informacjami, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu – granice oznaczalności metod analitycznych w przypadku matryc określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, łącznie z informacjami dotyczącymi wyników tych metod w związku z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników określonymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE;
- c) uzasadnienie częstotliwości monitorowania zastosowanej zgodnie z ust. 4, jeśli odstępy czasowe między poszczególnymi działaniami monitorującymi są dłuższe niż 1 rok.

5a. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia, aby za pośrednictwem centralnego publicznie dostępnego portalu zostały udostępnione w postaci elektronicznej zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (*) uaktualnione plany gospodarowania wodami w dorzeczu sporządzone zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE, zawierające wyniki i opis wpływu środków podjętych w celu zapobiegania chemicznemu zanieczyszczeniu wód powierzchniowych oraz sprawozdanie tymczasowe opisujące postęp we wdrażaniu planowanego programu środków zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE.

6. Państwa członkowskie przeprowadzają analizę długoterminowych trendów stężeń tych substancji priorytetowych wymienionych w załączniku I część A, które wykazują tendencję do akumulowania się w osadach lub florze i faunie, ze szczególnym uwzględnieniem substancji o numerach 2, 5, 6, 7, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 26, 28, 30, 34, 35, 36, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A, na podstawie wyników monitorowania stanu wód powierzchniowych prowadzonego zgodnie z art. 8 dyrektywy 2000/60/WE. Z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie podejmują działania w celu zapewnienia, aby nie nastąpił znaczny wzrost takich stężeń w osadach lub właściwej florze i faunie.

Państwa członkowskie określają częstotliwość prowadzenia monitorowania w osadach lub florze i faunie, pozwalającą zapewnić wystarczające dane do przeprowadzenia wiarygodnej analizy tendencji długoterminowych. Zasadniczo monitorowanie powinno być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.

7. Komisja dokonuje analizy postępu naukowo-technicznego, w tym wniosków z ocen ryzyka, o których mowa w art. 16 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2000/60/WE, oraz informacji pochodzących z rejestru substancji udostępnionych publicznie zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, a w razie potrzeby proponuje dokonanie przeglądu środowiskowych norm jakości określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 294 TFUE, zgodnie z harmonogramem przewidzianym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE.

8. Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 10 w celu dostosowania, gdy jest to konieczne, pkt 3 części B załącznika I do niniejszej dyrektywy do postępu naukowego lub technicznego.

8a. W celu ułatwienia wdrażania niniejszego artykułu opracowuje się w ramach trwającego procesu wdrażania dyrektywy 2000/60/WE, w miarę możliwości do dnia 22 grudnia 2014 r., wytyczne techniczne dotyczące strategii monitorowania i metod analitycznych dla substancji, w tym pobierania próbek oraz monitorowania flory i fauny.

W szczególności wytyczne obejmują:

- a) monitorowanie substancji w faunie i florze określone w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu;

b) w przypadku nowo zidentyfikowanych substancji (o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I część A) oraz substancji, dla których ustalono bardziej rygorystyczne środowiskowe normy jakości (o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A), metody analityczne zgodne z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników ustanowionymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE.

8b. W przypadku substancji, w odniesieniu do których do dnia 22 grudnia 2014 r. nie zostaną przyjęte wytyczne techniczne, termin 22 grudnia 2015 r., o którym mowa w ust. 1a ppkt (i), przedłuża się do dnia 22 grudnia 2018 r., zaś termin 22 grudnia 2021 r., o którym mowa w tym podpunkcie, przedłuża się do dnia 22 grudnia 2027 r.

(*) Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.”;

3) uchyla się art. 4 ust. 4 i art. 5 ust. 6;

4) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Koordynacja

1. W odniesieniu do substancji priorytetowych, które wchodzi w zakres stosowania rozporządzeń (WE) nr 1907/2006, (WE) nr 1107/2009 (*), (UE) nr 528/2012 (**) lub dyrektywy 2010/75/UE (***), Komisja na podstawie wyniku regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE na mocy art. 16 ust. 4 tej dyrektywy ocenia, czy środki ustanowione na szczeblu unijnym i na szczeblu państw członkowskich są wystarczające do osiągnięcia środowiskowych norm jakości dla substancji priorytetowych lub do osiągnięcia celu zakładającego zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) oraz z art. 16 ust. 6 dyrektywy 2000/60/WE.

2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyniku oceny, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z harmonogramem określonym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE i w stosownych przypadkach dołącza do sprawozdania odpowiednie wnioski, w tym dotyczące środków kontroli.

3. Jeżeli wyniki sprawozdania wskazują, że potrzebne mogą być dodatkowe środki na szczeblu unijnym lub na szczeblu państw członkowskich, aby ułatwić zapewnienie zgodności z dyrektywą 2000/60/WE w odniesieniu do określonej substancji zatwierdzonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 lub rozporządzeniem (UE) nr 528/2012, państwa członkowskie lub Komisja stosują, odpowiednio, art. 21 lub 44 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 lub art. 15 lub 48 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 do danej substancji lub produktów zawierających tę substancję.

W odniesieniu do substancji, które wchodzi w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, Komisja wszczyna w stosownych przypadkach procedurę, o której mowa w art. 59, 61 lub 69 tego rozporządzenia.

Przy stosowaniu przepisów rozporządzeń, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, państwa członkowskie i Komisja uwzględniają wszelkie oceny ryzyka, analizy społeczno-ekonomiczne lub analizy kosztów i korzyści wymagane na mocy tych rozporządzeń, w tym w zakresie dostępności rozwiązań alternatywnych.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

(***) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).”;

5) art. 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 8

Przegląd załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wynik regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE przewidzianego w art. 16 ust. 4 tej dyrektywy. Do sprawozdania dołącza w stosownych przypadkach wnioski ustawodawcze dotyczące zmiany załącznika X, w tym w szczególności wnioski dotyczące wskazania nowych substancji priorytetowych lub niebezpiecznych substancji priorytetowych lub też wskazania niektórych substancji priorytetowych jako niebezpiecznych substancji priorytetowych i wyznaczenia odpowiednich środowiskowych norm jakości odpowiednio dla wód powierzchniowych, osadów lub flory i fauny.

Artykuł 8a

Szczegółowe przepisy dotyczące pewnych substancji

1. W planach gospodarowania wodami w dorzeczu opracowanych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, bez uszczerbku dla wymogów sekcji 1.4.3 załącznika V do tej dyrektywy w zakresie przedstawiania ogólnego stanu chemicznego oraz celów i obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 lit. a), art. 11 ust. 3 lit. k) i art. 16 ust. 6 tej dyrektywy, państwa członkowskie mogą opracować dodatkowe mapy przedstawiające informacje o stanie chemicznym dla jednej lub większej liczby substancji wymienionych poniżej oddzielnie od informacji dotyczących pozostałych substancji określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy:

- substancje o numerach 5, 21, 28, 30, 35, 37, 43 i 44 (substancje zachowujące się jak wszechobecne PBT);
- substancje o numerach 34–45 (nowo zidentyfikowane substancje);
- substancje o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 (substancje, dla których ustanowiono zmienione i bardziej rygorystyczne środowiskowe normy jakości).

Państwa członkowskie mogą również przedstawić w planach gospodarowania wodami w dorzeczu zakres odstępstwa od wartości środowiskowej normy jakości dla substancji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c). Państwa członkowskie przedstawiające takie dodatkowe mapy dokładają starań, aby zapewnić ich porównywalność na poziomie dorzecza i na szczeblu unijnym.

2. Państwa członkowskie mogą monitorować substancje o numerach 5, 21, 28, 30, 35, 37, 43 i 44 wymienione w załączniku I część A z mniejszą intensywnością, niż jest to wymagane w odniesieniu do substancji priorytetowych zgodnie z art. 3 ust. 4 niniejszej dyrektywy i załącznikiem V do dyrektywy 2000/60/WE, pod warunkiem że monitoring jest reprezentatywny i dostępne są wiarygodne dane statystyczne dokumentujące występowanie tych substancji w środowisku wodnym. Jako wytyczna, zgodnie z art. 3 ust. 6 akapit drugi niniejszej dyrektywy, monitorowanie powinno być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.

Artykuł 8b

Lista obserwacyjna

1. Komisja sporządza listę obserwacyjną substancji, w odniesieniu do których gromadzone mają być dane z monitorowania obejmujące całą Unię, jako uzupełnienie danych, między innymi, z analiz i przeglądów prowadzonych zgodnie z art. 5 i programów monitorowania na podstawie art. 8 dyrektywy 2000/60/WE, w celu wspierania przyszłych działań w zakresie szeregowania zgodnie z art. 16 ust. 2 tej dyrektywy.

Pierwsza lista obserwacyjna zawiera maksymalnie 10 substancji lub grup substancji oraz wskazuje w odniesieniu do każdej substancji matryce do monitorowania oraz możliwe metody analizy niepowodujące nadmiernych kosztów. Z zastrzeżeniem dostępności metod analizy niepowodujących nadmiernych kosztów, do maksymalnej liczby substancji lub grup substancji, jakie Komisja może umieszczać na liście, dodaje się jedną substancję lub grupę substancji przy każdej aktualizacji listy zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, do maksymalnej liczby 14. Substancje, które mają zostać umieszczone na liście obserwacyjnej, są wybierane spośród tych, w przypadku których dostępne informacje wskazują, że mogą one przedstawiać na poziomie Unii znaczne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem, i w przypadku których dane z monitorowania są niewystarczające.

Pierwsza lista obserwacyjna zawiera diklofenak (CAS 15307-79-6), 17 beta-estradiol (E2) (CAS 50-28-2) i 17 alfa-etynylloestradiol (EE2) (CAS 57-63-6), aby zebrać dane z monitorowania w celu ułatwienia określenia odpowiednich środków służących rozwiązaniu problemu zagrożenia, jakie stanowią te substancje.

Przy kwalifikowaniu substancji do listy obserwacyjnej Komisja bierze pod uwagę wszystkie dostępne informacje, w tym:

a) wyniki najbardziej aktualnego regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE przewidzianego w art. 16 ust. 4 tej dyrektywy;

b) projekty badawcze;

c) zalecenia podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 5 dyrektywy 2000/60/WE;

d) charakterystyki obszaru dorzecza i wyniki programów monitorowania państw członkowskich na mocy, odpowiednio, art. 5 i 8 dyrektywy 2000/60/WE;

e) wielkość produkcji, sposoby użytkowania, swoiste właściwości (w tym w stosownych przypadkach wielkości częstoteczek), stężenia w środowisku i skutki, w tym informacje zgromadzone zgodnie z dyrektywami 98/8/WE, 2001/82/WE (*) i 2001/83/WE (**) oraz rozporządzeniami (WE) nr 1907/2006 i (WE) nr 1107/2009.

2. Komisja sporządza pierwszą listę obserwacyjną, o której mowa w ust. 1, w terminie do dnia 14 września 2014 r., a następnie aktualizuje ją co 24 miesiące. Podczas aktualizowania listy obserwacyjnej Komisja usuwa z niej każdą substancję, w odniesieniu do której można sporządzić ocenę ryzyka, o której mowa w art. 16 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE, bez dodatkowych danych z monitorowania. Okres ciągłego monitorowania w odniesieniu do każdej poszczególnej substancji na liście obserwacyjnej nie może przekraczać czterech lat.

3. Państwa członkowskie prowadzą monitorowanie każdej substancji znajdującej się na liście obserwacyjnej w wybranych reprezentatywnych stacjach monitorowania przez okres co najmniej 12 miesięcy. Dla pierwszej listy obserwacyjnej okres monitorowania rozpoczyna się w dniu 14 września 2015 r. lub w terminie sześciu miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później. Państwa członkowskie rozpoczynają monitorowanie każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach w terminie sześciu miesięcy od jej umieszczenia na liście.

Każde państwo członkowskie wybiera co najmniej jedną stację monitorowania oraz dodatkowo jedną stację, jeżeli ma ponad milion mieszkańców oraz dodatkowo liczbę stacji równą jego obszarowi geograficznemu wyrażonemu w km² podzielonemu przez 60 000 (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej) oraz liczbę stacji równą liczbie jego ludności podzielonej przez pięć mln (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej).

Dokonując wyboru reprezentatywnych stacji monitorowania oraz decydując o częstotliwości i harmonogramie monitorowania każdej substancji, państwa członkowskie uwzględniają sposoby użytkowania oraz możliwości pojawienia się tej substancji. Monitorowanie odbywa się z częstotliwością nie mniejszą niż raz w roku.

Jeśli państwo członkowskie dostarcza wystarczające, porównywalne, reprezentatywne i aktualne dane z monitorowania dotyczące danej substancji w ramach istniejących programów monitorowania lub badań, może zdecydować, że w odniesieniu do danej substancji nie będzie prowadzić

dotkowego monitorowania w ramach mechanizmu listy obserwacyjnej, pod warunkiem że substancja ta była monitorowana z zastosowaniem metod spełniających wymogi wytycznych technicznych opracowanych przez Komisję zgodnie z art. 8b ust. 5.

4. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania prowadzonego zgodnie z ust. 3. W odniesieniu do pierwszej listy obserwacyjnej wyniki monitorowania mają zostać przedstawione w terminie 15 miesięcy od dnia 14 września 2015 r. lub w terminie 21 miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. W odniesieniu do każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania w terminie 21 miesięcy od umieszczenia substancji na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. Sprawozdanie zawiera informacje dotyczące reprezentatywności stacji monitorowania i strategii monitorowania.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające i aktualizujące listę obserwacyjną, o której mowa w ust. 1 i 2. Komisja może również przyjąć formularze techniczne sprawozdań dotyczących wyników monitorowania i powiązanych informacji przekazywanych Komisji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Komisja opracowuje wytyczne, w tym specyfikacje techniczne, w celu ułatwienia monitorowania substancji znajdujących się na liście obserwacyjnej; Komisja jest proszona o wspieranie koordynacji takiego monitorowania.

Artykuł 8c

Szczegółowe przepisy dotyczące substancji farmaceutycznych

Na mocy art. 16 ust. 9 dyrektywy 2000/60/WE oraz – w stosownych przypadkach – na podstawie wyników przeprowadzonych przez Komisję w roku 2013 badań zagrożeń stwarzanych przez produkty lecznicze występujące w środowisku oraz innych badań i sprawozdań, Komisja – w miarę możliwości w ciągu dwóch lat od dnia 13 września 2013 r. – opracuje strategiczne podejście do zanieczyszczenia wody substancjami farmaceutycznymi. To strategiczne podejście w odpowiednich przypadkach obejmuje wnioski umożliwiające – w koniecznym zakresie – skuteczniejsze uwzględnienie oddziaływania leków na środowisko w procedurze wprowadzania produktów leczniczych do obrotu. W ramach tego strategicznego podejścia Komisja – w stosownych przypadkach do dnia 14 września 2017 r. – proponuje odpowiednie działania, które należy podjąć na szczeblu Unii lub na szczeblu państw członkowskich, w celu rozwiązania problemu ewentualnego wpływu substancji farmaceutycznych na środowisko, w szczególności substancji, o których mowa w art. 8b ust. 1, z myślą o zmniejszeniu zrzutów, emisji, i strat takich substancji do środowiska wodnego, z uwzględnieniem potrzeb zdrowia publicznego oraz opłacalności proponowanych działań.

Artykuł 9

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomagają komitet ustanowiony na mocy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE. Komitet ten jest komi-

tetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 9a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 8, powierza się Komisji na okres sześciu lat od dnia 13 września 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu 6 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wyrażą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).

(**) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

(***) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.;

6) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) część A zastępuje się tekstem zawartym w załączniku II do niniejszej dyrektywy;

b) część B pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Kolumny 6 i 7 tabeli: dla każdej części wód powierzchniowych stosowanie MAC-EQS oznacza, że stężenie mierzone w którymkolwiek reprezentatywnym punkcie monitorowania w tej części wód nie przekracza tej normy.

Zgodnie jednak z pkt 1.3.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie mogą wprowadzić metody statystyczne, takie jak obliczenia percentylowe, aby zapewnić możliwy do zaakceptowania poziom wiarygodności i precyzji przy określaniu zgodności z MAC-EQS. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z tej możliwości, takie metody statystyczne są zgodne z zasadami szczegółowymi ustanowionymi zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

3. Środowiskowe normy jakości dla wód określone w niniejszym załączniku są wyrażone jako całkowite stężenia w całej próbce wody.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku kadmu, ołowiu, rtęci i niklu (zwanymi dalej »metalami«), środowiskowe normy jakości dla wód odnoszą się do stężenia w stanie rozpuszczonym, tj. rozpuszczonej fazy próbki wody otrzymanej w drodze filtracji przez filtr 0,45 µm lub jakiegokolwiek innego równoważnego rodzaju przygotowania, lub – jeżeli zostanie to szczegółowo wskazane – do stężenia biodostępnego.

Przy przeprowadzaniu oceny wyników monitorowania pod kątem odpowiednich środowiskowych norm jakości państwa członkowskie mogą uwzględnić:

a) naturalne stężenie tła hydrogeochemicznego dla metali i ich związków, jeżeli uniemożliwia ono

osiągnięcie zgodności z odpowiednimi środowiskowymi normami jakości;

b) twardość, pH, rozpuszczony węgiel organiczny lub inne parametry jakości wody, które mają wpływ na biodostępność metali, przy czym stężenia biodostępne zostają określone przy pomocy odpowiednich modeli biodostępności.”;

7) uchyla się załączniki II i III.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 14 września 2015 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 sierpnia 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

L. LINKEVIČIUS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK X

WYKAZ SUBSTANCJI PRIORYTETOWYCH W DZIEDZINIE POLITYKI WODNEJ

Pozycja	Numer CAS ⁽¹⁾	Numer UE ⁽²⁾	Nazwa substancji priorytetowej ⁽³⁾	Zidentyfikowana jako priorytetowa substancja niebezpieczna
(1)	15972-60-8	240-110-8	Alachlor	
(2)	120-12-7	204-371-1	Antracen	X
(3)	1912-24-9	217-617-8	Atrazyna	
(4)	71-43-2	200-753-7	Benzen	
(5)	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	Bromowane difenyletery	X ⁽⁴⁾
(6)	7440-43-9	231-152-8	Kadm i jego związki	X
(7)	85535-84-8	287-476-5	Chloroalkany, C ₁₀₋₁₃	X
(8)	470-90-6	207-432-0	Chlorfeninfos	
(9)	2921-88-2	220-864-4	Chloropiryfos (chloropiryfos etylowy)	
(10)	107-06-2	203-458-1	1,2-dichloroetan	
(11)	75-09-2	200-838-9	Dichlorometan	
(12)	117-81-7	204-211-0	Ftalan di(2-etyloheksylu) (DEHP)	X
(13)	330-54-1	206-354-4	Diuron	
(14)	115-29-7	204-079-4	Endosulfan	X
(15)	206-44-0	205-912-4	Fluoranten	
(16)	118-74-1	204-273-9	Heksachlorobenzen	X
(17)	87-68-3	201-765-5	Heksachlorobutadien	X
(18)	608-73-1	210-168-9	Heksachlorocykloheksan	X
(19)	34123-59-6	251-835-4	Izoproturon	
(20)	7439-92-1	231-100-4	Ołów i jego związki	
(21)	7439-97-6	231-106-7	Rtęć i jej związki	X
(22)	91-20-3	202-049-5	Naftalen	
(23)	7440-02-0	231-111-4	Nikiel i jego związki	
(24)	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	Nonylofenole	X ⁽⁵⁾
(25)	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	Oktylofenole ⁽⁶⁾	
(26)	608-93-5	210-172-0	Pentachlorobenzen	X
(27)	87-86-5	201-778-6	Pentachlorofenol	
(28)	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA) ⁽⁷⁾	X
(29)	122-34-9	204-535-2	Symazyna	
(30)	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	Związki tributylcyny	X ⁽⁸⁾

Pozycja	Numer CAS ⁽¹⁾	Numer UE ⁽²⁾	Nazwa substancji priorytetowej ⁽³⁾	Zidentyfikowana jako priorytetowa substancja niebezpieczna
(31)	12002-48-1	234-413-4	Trichlorobenzeny	
(32)	67-66-3	200-663-8	Trichlorometan (chloroform)	
(33)	1582-09-8	216-428-8	Trifluralina	X
(34)	115-32-2	204-082-0	Dikofol	X
(35)	1763-23-1	217-179-8	Kwas perfluorooktanosulfonowy i jego pochodne (PFOS)	X
(36)	124495-18-7	nie ma zastosowania	Chinoksyfen	X
(37)	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	Dioksyny i związki dioksynopodobne	X ⁽⁹⁾
(38)	74070-46-5	277-704-1	Aklonifen	
(39)	42576-02-3	255-894-7	Bifenoks	
(40)	28159-98-0	248-872-3	Cybutryna	
(41)	52315-07-8	257-842-9	Cypermetryna ⁽¹⁰⁾	
(42)	62-73-7	200-547-7	Dichlorfos	
(43)	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	Heksabromocyklododekany (HBCDD)	X ⁽¹¹⁾
(44)	76-44-8/ 1024-57-3	200-962-3/ 213-831-0	Heptachlor i epoksyd heptachloru	X
(45)	886-50-0	212-950-5	Terbutryna	

⁽¹⁾ CAS: Chemical Abstract Service.

⁽²⁾ Numer UE: Europejski wykaz istniejących substancji o znaczeniu komercyjnym (EINECS) lub Europejski Wykaz Notyfikowanych Substancji Chemicznych (ELINCS).

⁽³⁾ W kontekście ustalania środowiskowych norm jakości w przypadku wybrania grup substancji określa się typowych pojedynczych przedstawicieli tej grupy substancji, chyba że wyraźnie wskazano inaczej.

⁽⁴⁾ Tylko eter tetra-, penta-, heksa- i heptabromodifenylowy (numery CAS odpowiednio 40088-47-9, 32534-81-9, 36483-60-0, 68928-80-3).

⁽⁵⁾ Nonylofenol (numer CAS: 25154-52-3, numer UE: 246-672-0), w tym izomery 4-nonylofenol (numer CAS: 104-40-5, numer UE: 203-199-4) i 4-nonylofenol (rozgałęziony) (numer CAS: 84852-15-3, numer UE: 284-325-5).

⁽⁶⁾ Oktylofenol (numer CAS: 1806-26-4, numer UE: 217-302-5), w tym izomer 4-(1,1',3,3'-tetrametylobutylo)-fenol (numer CAS: 140-66-9, numer UE: 205-426-2).

⁽⁷⁾ W tym benzo(a)piren (numer CAS: 50-32-8, numer UE: 200-028-5), benzo(b)fluoranten (numer CAS: 205-99-2, numer UE: 205-911-9), benzo(g,h,i)perylene (numer CAS: 191-24-2, numer UE: 205-883-8), benzo(k)fluoranten (numer CAS: 207-08-9, numer UE: 205-916-6), indeno(1,2,3-cd)piren (numer CAS: 193-39-5, numer UE: 205-893-2), z wyłączeniem antracenu, fluorantenu i naftalenu, które wymieniono odrębnie.

⁽⁸⁾ W tym kation tributylowy (numer CAS: 36643-28-4).

⁽⁹⁾ Odnosi się to do następujących związków:

7 polichlorowanych dibenzo-p-dioksyn (PCDD): 2,3,7,8-T4CDD (numer CAS: 1746-01-6), 1,2,3,7,8-P5CDD (numer CAS: 40321-76-4), 1,2,3,4,7,8-H6CDD (numer CAS: 39227-28-6), 1,2,3,6,7,8-H6CDD (numer CAS: 57653-85-7), 1,2,3,7,8,9-H6CDD (numer CAS: 19408-74-3), 1,2,3,4,6,7,8-H7CDD (numer CAS: 35822-46-9), 1,2,3,4,6,7,8,9-O8CDD (numer CAS: 3268-87-9)
10 polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF): 2,3,7,8-T4CDF (numer CAS: 51207-31-9), 1,2,3,7,8-P5CDF (numer CAS: 57117-41-6), 2,3,4,7,8-P5CDF (numer CAS: 57117-31-4), 1,2,3,4,7,8-H6CDF (numer CAS: 70648-26-9), 1,2,3,6,7,8-H6CDF (numer CAS: 57117-44-9), 1,2,3,7,8,9-H6CDF (numer CAS: 72918-21-9), 2,3,4,6,7,8-H6CDF (numer CAS: 60851-34-5), 1,2,3,4,6,7,8-H7CDF (numer CAS: 67562-39-4), 1,2,3,4,7,8,9-H7CDF (numer CAS: 55673-89-7), 1,2,3,4,6,7,8,9-O8CDF (numer CAS: 39001-02-0)
12 dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB-DL): 3,3',4,4'-T4CB (PCB 77, numer CAS: 32598-13-3), 3,3',4,5'-T4CB (PCB 81, numer CAS: 70362-50-4), 2,3,3',4,4'-P5CB (PCB 105, numer CAS: 32598-14-4), 2,3,4,4',5'-P5CB (PCB 114, numer CAS: 74472-37-0), 2,3',4,4',5'-P5CB (PCB 118, numer CAS: 31508-00-6), 2,3',4,4',5'-P5CB (PCB 123, numer CAS: 65510-44-3), 3,3',4,4',5'-P5CB (PCB 126, numer CAS: 57465-28-8), 2,3,3',4,4',5'-H6CB (PCB 156, numer CAS: 38380-08-4), 2,3,3',4,4',5'-H6CB (PCB 157, numer CAS: 69782-90-7), 2,3',4,4',5,5'-H6CB (PCB 167, numer CAS: 52663-72-6), 3,3',4,4',5,5'-H6CB (PCB 169, numer CAS: 32774-16-6), 2,3,3',4,4',5,5'-H7CB (PCB 189, numer CAS: 39635-31-9).

⁽¹⁰⁾ Numer CAS 52315-07-8 odnosi się do izomerowej mieszaniny cypermetryny (CAS 67375-30-8), beta-cypermetryny (CAS 65731-84-2), teta-cypermetryny (CAS 71697-59-1) i zeta-cypermetryny (52315-07-8).

⁽¹¹⁾ Odnosi się to do 1,3,5,7,9,11-heksabromocyklododekanu (numer CAS: 25637-99-4), 1,2,5,6,9,10- heksabromocyklododekanu (numer CAS: 3194-55-6), α-heksabromocyklododekanu (numer CAS: 134237-50-6), β-heksabromocyklododekanu (numer CAS: 134237-51-7) i γ- heksabromocyklododekanu (numer CAS: 134237-52-8)."

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK I

ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI DLA SUBSTANCJI PRIORYTETOWYCH I NIEKTÓRYCH INNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH

CZĘŚĆ A: ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI (EQS)

AA: średnia roczna.

MAC: maksymalne dopuszczalne stężenie.

Jednostka: [µg/l] w odniesieniu do kolumn 4–7

[µg/kg mokrej masy] w odniesieniu do kolumny 8

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(1)	Alachlor	15972-60-8	0,3	0,3	0,7	0,7	
(2)	Antracen	120-12-7	0,1	0,1	0,1	0,1	
(3)	Atrazyna	1912-24-9	0,6	0,6	2,0	2,0	
(4)	Benzen	71-43-2	10	8	50	50	
(5)	Bromowane difenyletery ⁽⁵⁾	32534-81-9			0,14	0,014	0,0085
(6)	Kadm i jego związki (w zależności od klas twardości wody) ⁽⁶⁾	7440-43-9	≤ 0,08 (klasa 1) 0,08 (klasa 2) 0,09 (klasa 3) 0,15 (klasa 4) 0,25 (klasa 5)	0,2	≤ 0,45 (klasa 1) 0,45 (klasa 2) 0,6 (klasa 3) 0,9 (klasa 4) 1,5 (klasa 5)	≤ 0,45 (klasa 1) 0,45 (klasa 2) 0,6 (klasa 3) 0,9 (klasa 4) 1,5 (klasa 5)	
(6a)	Tetrachlorek węgla ⁽⁷⁾	56-23-5	12	12	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(7)	C10–13 chloroalkany ⁽⁸⁾	85535-84-8	0,4	0,4	1,4	1,4	
(8)	Chlorfenwinfos	470-90-6	0,1	0,1	0,3	0,3	
(9)	Chloropiryfos (chloropiryfos etylowy)	2921-88-2	0,03	0,03	0,1	0,1	
(9a)	Pestycydy cyklodienowe: Aldrin ⁽⁷⁾ Dieldrin ⁽⁷⁾ Endrin ⁽⁷⁾ Isodrin ⁽⁷⁾	309-00-2 60-57-1 72-20-8 465-73-6	Σ = 0,01	Σ = 0,005	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(9b)	DDT całkowity ⁽⁷⁾ ⁽⁹⁾	nie ma zastosowania	0,025	0,025	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
	para-para-DDT ⁽⁷⁾	50-29-3	0,01	0,01	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(10)	1,2-dichloroetan	107-06-2	10	10	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(11)	Dichlorometan	75-09-2	20	20	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(12)	Ftalan di(2-etyloheksylu) (DEHP)	117-81-7	1,3	1,3	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(13)	Diuron	330-54-1	0,2	0,2	1,8	1,8	
(14)	Endosulfan	115-29-7	0,005	0,0005	0,01	0,004	
(15)	Fluoranten	206-44-0	0,0063	0,0063	0,12	0,12	30
(16)	Heksachlorobenzen	118-74-1			0,05	0,05	10
(17)	Heksachlorobutadien	87-68-3			0,6	0,6	55
(18)	Heksachlorocykloheksan	608-73-1	0,02	0,002	0,04	0,02	
(19)	Izoproturon	34123-59-6	0,3	0,3	1,0	1,0	
(20)	Ołów i jego związki	7439-92-1	1,2 ⁽¹³⁾	1,3	14	14	
(21)	Rtęć i jej związki	7439-97-6			0,07	0,07	20
(22)	Naftalen	91-20-3	2	2	130	130	
(23)	Nikiel i jego związki	7440-02-0	4 ⁽¹³⁾	8,6	34	34	
(24)	Nonylofenole (4-nonylofenol)	84852-15-3	0,3	0,3	2,0	2,0	
(25)	Oktylofenol (4-(1,1',3,3'-tetrametylobutyl)-fenol)	140-66-9	0,1	0,01	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(26)	Pentachlorobenzen	608-93-5	0,007	0,0007	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(27)	Pentachlorofenol	87-86-5	0,4	0,4	1	1	
(28)	Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA) ⁽¹¹⁾	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
	Benzo(a)piren	50-32-8	$1,7 \times 10^{-4}$	$1,7 \times 10^{-4}$	0,27	0,027	5
	Benzo(b)fluoranten	205-99-2	zob. przypis 11	zob. przypis 11	0,017	0,017	zob. przypis 11
	Benzo(k)fluoranten	207-08-9	zob. przypis 11	zob. przypis 11	0,017	0,017	zob. przypis 11
	Benzo(g,h,i)perylen	191-24-2	zob. przypis 11	zob. przypis 11	$8,2 \times 10^{-3}$	$8,2 \times 10^{-4}$	zob. przypis 11
	Indeno(1,2,3-cd)piren	193-39-5	zob. przypis 11	zob. przypis 11	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	zob. przypis 11
(29)	Symazyna	122-34-9	1	1	4	4	
(29-a)	Tetrachloroetylen ⁽⁷⁾	127-18-4	10	10	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(29-b)	Trichloroetylen ⁽⁷⁾	79-01-6	10	10	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(30)	Związki tributyllocyny (kation tributyllocyny)	36643-28-4	0,0002	0,0002	0,0015	0,0015	
(31)	Trichlorobenzeny	12002-48-1	0,4	0,4	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(32)	Trichlorometan	67-66-3	2,5	2,5	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(33)	Trifluralina	1582-09-8	0,03	0,03	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(34)	Dikofol	115-32-2	$1,3 \times 10^{-3}$	$3,2 \times 10^{-5}$	nie ma zastosowania ⁽¹⁰⁾	nie ma zastosowania ⁽¹⁰⁾	33
(35)	Kwas perfluorooktanosulfonowy i jego pochodne (PFOS)	1763-23-1	$6,5 \times 10^{-4}$	$1,3 \times 10^{-4}$	36	7,2	9,1
(36)	Chinoksyfen	124495-18-7	0,15	0,015	2,7	0,54	

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽⁵⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(37)	Dioksyny i związki dioksynopodobne	zob.przypis 10 w załączniku X do dyrektywy 2000/60/WE			nie ma zastosowania nie ma zastosowania	nie ma zastosowania nie ma zastosowania	Suma PCDD+ PCDF+ PCB-DL 0,0065 µg.kg ⁻¹ TEQ ⁽¹⁴⁾
(38)	Aklonifen	74070-46-5	0,12	0,012	0,12	0,012	
(39)	Bifenoks	42576-02-3	0,012	0,0012	0,04	0,004	
(40)	Cybutryna	28159-98-0	0,0025	0,0025	0,016	0,016	
(41)	Cypermetyryna	52315-07-8	8 × 10 ⁻⁵	8 × 10 ⁻⁶	6 × 10 ⁻⁴	6 × 10 ⁻⁵	
(42)	Dichlorfos	62-73-7	6 × 10 ⁻⁴	6 × 10 ⁻⁵	7 × 10 ⁻⁴	7 × 10 ⁻⁵	
(43)	Heksabromocykłododekan (HBCDD)	zob.przypis 12 w załączniku X do dyrektywy 2000/60/WE	0,0016	0,0008	0,5	0,05	167
(44)	Heptachlor i epoksyd heptachloru	76-44-8/1024-57-3	2 × 10 ⁻⁷	1 × 10 ⁻⁸	3 × 10 ⁻⁴	3 × 10 ⁻⁵	6,7 × 10 ⁻³
(45)	Terbutryna	886-50-0	0,065	0,0065	0,34	0,034	

⁽¹⁾ CAS: Chemical Abstract Service.

⁽²⁾ Ten parametr jest środowiskową normą jakości wyrażoną jako wartość średnioroczna (AA-EQS). O ile nie określono inaczej, ma on zastosowanie do całkowitego stężenia wszystkich izomerów.

⁽³⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe obejmują rzeki i jeziora oraz związane z nimi sztuczne lub silnie zmienione części wód.

⁽⁴⁾ Ten parametr jest środowiskową normą jakości wyrażoną jako maksymalne dopuszczalne stężenie (MAC-EQS). W przypadkach gdy w rubryce MAC-EQS zaznaczono «nie ma zastosowania», uważa się, że wartości AA-EQS chronią również przed krótkoterminowym wzrostem zanieczyszczeń przy stałych zrzutach, ponieważ są one znacznie niższe niż wartości otrzymane na podstawie toksyczności ostrej.

⁽⁵⁾ Dla grupy substancji priorytetowych zawierającej bromowane difenyletery (nr 5) EQS odnosi się do sumy stężeń kongenerów nr 28, 47, 99, 100, 153 i 154.

⁽⁶⁾ Dla kadmu i jego związków (nr 6) wartości środowiskowej normy jakości zależą od twardości wody wyrażonej w pięciu klasach twardości (klasa 1: < 40 mg CaCO₃/l, klasa 2: 40 do < 50 mg CaCO₃/l, klasa 3: 50 do < 100 mg CaCO₃/l, klasa 4: 100 do < 200 mg CaCO₃/l i klasa 5: ≥ 200 mg CaCO₃/l).

⁽⁷⁾ Substancja ta nie jest substancją priorytetową, ale jedną z innych substancji zanieczyszczających, dla których środowiskowe normy jakości są identyczne z ustanowionymi w prawodawstwie obowiązującym przed dniem 13 stycznia 2009 r.

⁽⁸⁾ Dla tej grupy substancji nie określono żadnego parametru wskaźnikowego. Parametry wskaźnikowe należy określić przy użyciu metody analitycznej.

⁽⁹⁾ DDT całkowity obejmuje sumę izomerów 1,1,1-trichloro-2,2 bis (p-chlorofenilo) etanu (numer CAS: 50-29-3; numer UE: 200-024-3); 1,1,1-trichloro-2 (o-chlorofenilo)-2-(p-chlorofenilo) etanu (numer CAS: 789-02-6; numer UE: 212-332-5); 1,1-dichloro-2,2 bis (p-chlorofenilo) etylenu (numer CAS: 72-55-9; numer UE: 200-784-6); oraz 1,1-dichloro-2,2 bis (p-chlorofenilo) etylenu (numer CAS: 72-55-9; numer UE: 200-783-0);

⁽¹⁰⁾ Nie są dostępne wystarczające informacje w celu ustanowienia MAC-EQS dla tych substancji.

⁽¹¹⁾ Dla grupy substancji priorytetowych «wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne» (WWA) (nr 28) środowiskowe normy jakości dla flory i fauny i odpowiadające im średnioroczne środowiskowe normy jakości (AA-EQS) w wodzie odnoszą się do stężenia benzo(a)pirenu i są oparte na jego toksyczności. Benzo(a)piren można uznać za wskaźnik dla innych wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych, dlatego do celów porównań ze środowiskowymi normami jakości dla flory i fauny lub odpowiadających im AA-EQS w wodzie wystarczy monitorować benzo(a)piren.

⁽¹²⁾ EQS dla fauny i flory odnoszą się do ryb, o ile nie wskazano inaczej. Można również monitorować alternatywny takson flory i fauny lub inną matrycę, pod warunkiem że stosowana środowiskowa norma jakości daje równoważny poziom ochrony. W odniesieniu do substancji o numerach: 15 (fluorantenu) i 28 (wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne, WWA) środowiskowa norma jakości dla flory i fauny odnosi się do skorupiaków i mięczaków. Do celów oceny stanu chemicznego monitorowanie fluorantenu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych u ryb nie jest właściwe. W odniesieniu do substancji o numerze 37 (dioksyny i związki dioksynopodobne) środowiskowa norma jakości dla flory i fauny odnosi się do ryb, skorupiaków i mięczaków, zgodnie z sekcją 5.3 załącznika do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1259/2011 z dnia 2 grudnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów dioksyn, polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu niepodobnym do dioksyn w środkach spożywczych (Dz.U. L 320 z 3.12.2011, s. 18).

⁽¹³⁾ Te EQS odnoszą się do biodostępnych stężeń substancji.

⁽¹⁴⁾ PCDD: polichlorowane dibenzo-p-dioksyny; PCDF: polichlorowane dibenzofurany; PCB-DL: dioksynopodobne polichlorowane bifenyle; TEQ: równoważniki toksyczności zgodnie ze współczynnikami toksyczności określonymi przez Światową Organizację Zdrowia w roku 2005."